

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XIII. De Sor. Joannæ ardenti amore in Deum: deque miraculosa
imagine Christi D.N. quam illa pingi curavit. Itemque de zelo honoris divini
& Ecclesiæ suæ, quem illa habuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

*desolatio-
nes ari-
ditatesq;
in orando
paritur.*

*Absentia
abscon-
dentis se
Dei quid
operetur.*

subducebat lumen, inq; tristissima nocte, ac atris obvolutam tenebris derelinquebat. Nullus ei oranti gustus, nullum erat solatium, sed acerbissimi doloris plena inquietudo, ac totalis omnimodaque cor atque animum occupabat desolatio. Luctuosum sane erat spectaculum illo in statu joannam conspiciere. Omnem quidem illa exeruit conatum, sicut Sponsa in Cantic. Cantic. c. 2. v. 5. animo linquebatur, plorabat, gemit, suspirabat in solitarii turturis modum, post suum unice dilectum. O incomprehensibilis scientia & sapientia Dei! deserit ille, ait D. Paschatus (*lib. 3. in Thren.*) illas animas, quæ plus aliis eum diligunt, quo sponsum suum sollicitus requirant, maiore desiderio cupidiusque consectentur, tanto post eum clament suspirentque ardentius. Totum hoc absentia Divini Sponsi efficit, facit namque, ut anima gemat ac suspiret, ut cor eius ardeat, voluntas desflagret, amor atque torque magis ac magis accendatur. Sic eveniebat nostræ Dei Sponsæ Sor. Ioannæ in ea solitudine ac desolatione, quod equidem maius omnibus illi tormentum erat, donec miseris illi DEUS, iterum eam reviseret, ac suo Divino perfunderet lumine, quo illa postmodum summâ dulcedine ac perfectione fruebatur.

CAPUT XIII.

*De Sor. Ioanna ardenti amore in Deum:
deq; miraculosa imagine Christi D. N.
quam illa pingi curavit. Itēq; de zelo hono-
ris Divini & Ecclesie suæ,
quem illa habuit.*

Dicit Reginus Propheta David, quod in meditatione exardescat ignis (Psal. 38. v. 4.) quasi dicere vellet, perinde ac atritu & allisione Chalybis lapidisque Scintillæ profiliunt ac fomitem accendant, ita pariter ignis amoris Divini suscitatur meditatione inexhaustibilis infinitæque illius bonitatis, quo sacro ab igne mortalium pectora succendantur. Ad suscitandum porro suavissimum istud amoris incendiū, præ cunctis aliis meditatio vitæ ac Passionis Servatoris nostri IESU Christi medium est longe efficacissimum. Testatur confirmatq; hoc sat perspicue Christus ipse. Ego, inquit sum via, veritas & vita. Quis errat viatorum, aut præceps est prærupto ruit, nisi qui à recto itinere deviat? Quis cespitat, titubat, in tenebris offendit, caditve, nisi qui se à lumine elongat? Quis moritur, nisi qui vitam deserit? Ita prorsus proceditur in spirituali huius vitæ itinere. Qui per Christum Redemptorem nostrum non ambulat ad æternam vitam, is proculdubio præceps ruit ad inferos, cadit moriturque morte æternâ. Qui autem per Christum graditur, ambulat per viam rectam, ac tandem omnimodis pertingit ad perfectionem charitatis Dei. Hanc assecuta est Sor. Ioanna, quoniam nunquam non per Christum summum nostrum bonum incessit. Exacto 6to ætatis anno, à quo tempore Christo se despondit, Christus supremus lapis angularis semper Sponsæ suæ instar Magnetis fuit. Erat illi Divinus hic Sponsus meta scopusque omnium suorum

*Per Chris-
tum in-
cedentis.
& perve-
niendum
ad vitam.*

*Chri-
sti a-
ret
for-
quæ
ter-
con-
bat*

rum appetituum ac desideriorum. Quiescere illa nusquam poterat, nisi esset in ipso; & sicut sponsa in Cant. Cantic. Ita in hac nihil tunc erat aliud, nisi quærere ac suspirare post suum dilectum & suavissimam eius recordatione, usque ad reditum eius sese oblectare. Non impari studio accommodabat se Divinus amator Sponsæ suæ teneritudini, sapius ad eam visendo, iam hac, iam alia formam, eamque vultu suo speciosissimo, amabili suavissimaque conversatione & alloquio recreabat. Tali pacto magis atque magis adaugebat ardentis amoris flammam in fornace amore captæ illius voluntatis. Visendum se is quadam vice præbuit Sponsæ suæ in Sacratio illius tali schemate, vestitu, ac specie, quali olim in terris cum hominibus est conversatus. Tota tunc Sponsa erat immersa in gratissimo deliciosissimoque aspectu suæ Majestatis, eiusque nobilissimæ corporis formæ, gravitate morum gestuumque elegantia, uti & supremæ pulchritudinis eius faciei. Ab hac tam benevola apparitione conceperat Ioanna tanquam Sponsa singularer. fiduciam cælesti sponso suo postulationem votumque suum expromendi, quo tamen aiebat profunda humilitate atque reverentia, uti Ancilla Domini. "Mi Rex, ac Sponsæ mi, aiebat illa; Persæpe tua Divina Maieestas bonum factum est arbitrata, eamque conferre mihi gratiam, tali ut à me forma habitusque conspiceretur, quo te nunc oculi mei contuentur. Si præsumptione, temeritateq; vacat vo-

tum, cuperem ego indigna famula tua, Majestatem tuam ea in specie depingi curare, quam nunc gerit, quandoquidem in eadem inter homines agere, atque conversari, suamque sacram humanitatem tali schemate monstrare dignata est. Isto desiderio flagrat anima mea ideo, ut tuæ Majestatis effigiem gestare mecum semper queam, veluti amans Sponsa, quæ sponsum suum est typo exprimi curat, quo se amati oblectet atque foletur imagine, quando exemplaris ipsius copia non datur, Sponsa mea, respondit Dominus magnam cum complacentia; Petitio tua mihi perquam grata est. Volo ut effigiem meam habeas, eaque tibi in speculi usum serviat. Cura me ad eam formam, ut nunc vides, depingi. Imprime nunc memori animo atque imaginationi formæ meæ prototypon, & sic evadet pictura suis numeris absoluta. Hisce Dominus sese aspectu eius subduxit. Porro famula eius Joanna accersiri curat Pictorem magpi nominis Didacum de Leyva dictum, qui per id tempus Burgi erat, petit ab eo, ut in parvæ tabellæ plano, Christi Servatoris nostri vultum effigiet; cui etiam, quantum erat possibile, verbis exprimebat ponebatque ante oculos menti Archetypon impressum. Facile agnovit Pictor, quam ægre talis effigies exactè & examullim exemplari respondens confici possit: fretus tamen JOANNÆ precibus, petebat, ut se opusque illud summo cum studio commendaret Deo.

Christus
ei appa-
ret eâ
formâ
quâ in
terris
conversa-
batur.

Assenti-
tur Chri-
stus, ut se
curet eâ
specie de-
pingit.

*perficitur
opus ex
voto.*

ut omnimodis perfectum absolutumque evadat. Denique Divinæ illustrationis adminiculo imaginem illam elaboravit Pictor usque adeo prototypo conformem, ut pictura illa non tā effigies, quā vera species ac forma Divini solis, quæ Ioannæ apparuerat, videretur. Siquidem Sponsa Christi testabatur semper, quod in hac imagine veluti nitido tersissimoque speculo Dominum intueretur, in ea forma, quæ sibi erat visus

Prodigium hoc altero prodigio confirmavit DEUS. Non habebat Sponsa Christi, quo opus operamque pictori solveret, ea propter iniunxit D. Alphonso, velit alicubi sumere mutuos tres imperiales nummos. Cumque ille se id effecturum recepisset, vale illi dicto in suum concedit oratoriū. Dum itaque illic ante infantem IESUM preces fundit, (eum infantulū hodiæque sacræ Virgines ad S. Claram, summa cum devotione in odæo, seu choro suo conservant) perspicue ac manifeste videt, quod parvulus manum suam extendat, eiq; tres argenteos imperiales, quos gerebat manu, porrigat. His recte supervenit D. Alphonso, ingressusque ad eā inquit: En mater, adfero tibi 3. imperiales, quos postu-

*Sed Ioanna
na opera
pretio ca-
renti IE-
SVLVS
tres impe-
riales of-
fert.*

lasti. Domine respondet Ioanna, nūc ego eis non egeo: ecquid cernis, quid hic agatur? An non conspicis quem admodum parvulus meus IESULUS jam huc eos attulit, mihiq; offert? Pius Presbyter accedit ad aram propius, ad intuendum clarius hoc miraculum, cernitq; quod infantulus, qui antehac brachiola sua collecta gessit, nunc extenta habeat manus

3. argenteos imperiales teneat. Obstupescit ad prodigium istud, confestimq; abiit ad indicandum istud Archi-episcopo, qui eo tempore in aedibus Prætoris Urbani versabatur. Bonus sollicitusque Præsul consurgit illic, abiturque comitante eū prætor, ad examinandum istud miraculū. Venit, vidit prodigium continuo itaque in virtute S. Obedientiæ famulæ Domini præcipit, ut fideliter edisserat, qualiter sibi id evenerit, Ioanna vero rem, ut iam dictum est, recensuit. Circumstantes quoque manifestè agnovère, quod nummi illi è cælo essent allati. Anhelabat pro se quisque eorum pretiosi sacriq; thesauri particeps fieri. Prætor urbis obtinuit ab Archi-episcopo unum, ipse verò Præsul retinuit alterum, incognitumque est, quo hi duo devenère. Tertius Pictori pro mercede operis laborisque non tamen absque lite aut contentione cessit. Hic nummum illum tota sua vita sollicitè asservavit. Iam vero fato adnotus, mortuali in lectulo Confessori suo thesaurum illum concredidit, tradendum D. Alphonso Marcos. Postmodum nummus iste devenit in potestatem Adm R. P. N. Ioannis Bap. de Loyola Provinciæ hujus Burgensis Ex-provincialis. Iste P. suæ Prælationis tempore, elimatæ sane prudentiæ actum peregit, per quem simul historiam istam irrefragibili veritate coronavit. Sumpserat is effigiem illam Christi Servatoris nostri atque imperialem illū argenteum, qui tum in potestate eius erat, abiitque una cum RR. PP. P. Fr. Ioanne de la Torre Guardiano

Convenc

Conventus Burgenfis, qui Nicara-
gæ Epifcopus obiit, ac P. Ioanne
Lopez Baraona eiusdem provinciæ
diffinitore, & P. F. Petro de Sober-
villa Lectore Theologiæ: cum his
ce tribus, inquam, abiit, venitq; ad
Conventum D. Claræ, & accersiri
ad fuperiorem chorum Ioannam ju-
bet. Quæ iâ tum fanctimonialis sex-
tum annum vifû orbata cæcaq; aie-
bat. In eorum virorum præfentia,
quos veluti testes futuros evocârat,
jufiurandum in forma iuris ab ea ex-
egit, jubetque fub S. Obedientia, ut
clare rotundeq; refpondeat ad ea, de
quibus interrogata fuerit. Hisce fuma
accuracy veluti præliminari-
bus præmiſſis, effigiem prædictam
fumpfit in manum, imaginisq; piæ
faciem fuo vultui, nudû vero tabellæ
dorsum famulæ ei obtutui obvertit,
atque ita quærit ex Joanna: Dic ma-
ter, quid eſt hoc, quod ego manu
meâ nunc teneo? Ea vero admodum
confiderate refpondet, fe id neſcire,
quippe quæ cæca fit. Provincialis i-
terato ac illi, In virtute S. Obedi-
entiæ, quâ tibi præcepi rurfum præci-
pio, ut DEUM exores, quo is tibi
oculos aperiat, aut vero pro ut ipſi
placet, revelet, quid iſtuc rei fit, quâ
nunc manu teneo. Tacuit parumper
Joanna, deinde refpondit Rtiâ V. ha-
bet imaginem Chriſti miraculoſam
quam pinxit didacus de Leyna. Re-
conditâ Provincialis imagine, pug-
num fuſtulit, quo clauſum habebat
ante dictû imperialem, iterumq; ex
eâ ſciſcitatur: Iâ vero quid eſt, quod
nunc manu contineo? Refpondit Jo-
anna: Rev. Vra habet in manu unum
ex argenteis nummis imperialibus,

quos mihi parvulus JESUS dede-
rat. Necdû fat dilucide clareq; (ite-
rum P. Provincialis inquit) eloque-
ris; dic mihi, quis è tribus illis fit?
Ille eſt, reponit Joanna, qui datus eſt
Didaco, de Leyva Pictori. Et mira-
ti ſunt univerſi. P. vero Provincialis
teſtato id totum conſignavit, quo
ſcilicet tam ſingularis miraculi me-
moriam perpetuare poſſet.

Prædictam Chriſti miraculoſâ i-
maginem geſtabat in ſinu fidelis e-
ius Sponſa totis 30 annis, ne momē-
to quidem intra id tempus eâ à ſe re-
mota, quacum ei nunquam non ſua-
viſſima miſcebantur colloquia. A
viſibili imagine faciebat gradum, at-
que aſcenſum ad inviſibilem
Sponſum. Intuebatur in eâ de-
corem atque pulchritudinem
eius Originalis, & Archetypon ſeu
Originale ipſum faciebat eam ſui a-
mantem, dum per os eiusdem ſuæ i-
maginis quotidie cum eâ loquitur.
Quam vero proficua ei fruſtuofaq;
cum hac miraculoſâ imagine eiusq;
prototypo fuerit converſatio, quan-
tum eſt indies incrementi exinde ce-
perit, nulla proſecto lingua expreſ-
ſerit, calamulve deſcripſerit. Quan-
do quis de Deo cû ſervis eius agit, tûc
totu cor hominis ad amorē Dei ac-
cēditur. (Ioan. 10. v. 4.) Quid ergo
quotidianâ hâc cum DEO conſuetu-
dine noſtra Dei Ancilla non confe-
cuta eſt? In cūctis actionibus ac ver-
bis elucebat Divini amoris flamma,
quæ in eius ſeraphico corde flagra-
bat. Peculiariter tamen prodebat
ſe tunc, iſte Divinus amor, cum in
cogitationem venit, quod aliquicus
peccatis offendatur DEUS. Pœna
doloris

Joanna
cæca pro-
phetar

R III
30

*Dolore
offensi di-
lecti ani-
mo fre-
quenter
Ioanna
linguitur.*

dolorisque sensus, quem inde perci-
piebat Ioanna, nequit exprimi. Eve-
nit compluries, ut præ dolore, men-
te alienaretur, & posteaquam ad se
redit, alto è pectore ac velut incen-
so flagrantique corde ducebat suspi-
ria. Unde id nisi à solo proveniebat
amore? Textus Græcus memorat,
S Ioannem Evangelistam, præ do-
lore animo eum linquentem, quando
proditionem Judæ à Divino suo ma-
gistro didicit, super pectus Christi
concidisse. Operationem hanc effi-
ciebat amor in amante atque unice
Christi amore capto discipulo Ioan-
ne, ut primum ei dilecti sui offensa
innotuit. Prorsus eundem pariebat
effectum amor in amante, DEIQUE
amore totaliter capta Sor. joanna,
cum offensum quampiam sponsi di-
lectique sui auditu perciperet.

Ex hac ardenti dilectione DEI
exortus est zelus & ardor, quem in
præcordiis gerebat pro gloria & ho-
nore illius, pro dilatatione fidei, &
prosperitate S. suæ Ecclesiæ. Zelus
iste prorsus erat notabilis ac singula-
ris. Dicere sæpe numero solebat,
quod si fieri posset, multas perlubē-
ter vitas impenderet, pro gravami-
nibus S. Ecclesiæ ac pro qualibet e-
ius necessitate, quo nimirum singula
quæ S. Ecclesiam, quo quo modo at-
tineat optatissimum exitum forti-
rentur, si quando rescisset, quod pō-
pulo suo adversitatem quampiam
comminaretur DEUS, sentiebat id
sudore cum sanguineo, qui per oca-
los, aures ac os ei prorumperebat, per-
spicue id patuit, dum quandoque illa
cum D. Alphonso duabusque No-
bilibus fæminis, nimirum D. Fran-
cisca de S. Cruz & D. Catharina de

Asperilla in suo esset Oratorio, ubi
cum in bona mutuo conversatione
versantur, subito ac prorsus inexpectato
Ancilla DEI Ioanna in ecstasi
est raptâ. Hoc in excessu orsa est
sonos guttere edere ac vociferari,
quemadmodum agonizantes solent,
voce tam bassa, exoticâ atque mira-
bili, ut brevi toto guttere raucesce-
ret. Exclamabat JESUS! IESUS!
Domine misericordia! Pœna hæc
in me devolvatur! O popule DEI!
manete quieti! manete quieti! S.
Iacobe! Verba hæc repetebat tanta
celeritate, tamque acerbo ac lethi-
fero cum angore, ut sanguis etiam
ex oculis, auribus, ac toto capite
copiose profiliret, eiusq; vestimen-
ta & capitis velamen cruore fœda-
rentur. Circumstantes præ admira-
tione ac stupore pene à se discesse-
rant, dum Ioannam sic audiunt cala-
mitantem, & in statu adeo mira-
bili eam intuentur. Aliud enim ve-
ro non egere, quam quod lacrymis
large diffuebant, cum os fugeret,
quorum tragœdia hæc esset evasura
In ea consternatione abiit D. Al-
phonso D. Archi-episcopum eius
rei facturus certiore, qui etiam ad-
volavit illico, reperitq; Ioannam in
dolorissimis gemitibus extra se rap-
tam, sanguine perfusam, ac mortua-
li colore pallentem. Constitit igitur
eamque tacitus attente observabat.
Postquam vero sensibus est reddita
eam seorsum evocat, mandatque in
virtute S. Obedientiæ, ut recenseat,
quæ in hac ecstasi sibi accidissent.
Ioanna uti germana filia, ei respon-
det, Domine, quemadmodum sane
nescio, fui apud classem nostrâ, cui
titulo

*Roche-
len*

*Admiran-
da Ioan-
na ecsta-
sis & an-
gor ob pe-
riculum
Cathol-
corum.*

*Et
vici-
eius
guitur
sua*

Ad Clas-
sem His-
panicam
miraculo
deferretur
Ioanna.

Et ad pe-
rissimum
eius san-
guinem
sodat.

titulo Generalis præfectus est D.
Franciscus de Azevedo, Patruelis
Rmi D. Erat is in mari paratus acie
cum hoste concurrere. Dominus
porro mihi ostendit periculum no-
strorum. Cumque vidissem adver-
sam aciem esse hæreticorum hosti-
umq; S. fidei nostræ, maiorē in mo-
dum fui exterrita, magnoque cum
angore ipsius oravi Maiestatem,
velit rem suam, nimirum S. Fdei
Christianæ, tueri ac protegere: ip-
sa etiam memet obtuli cum SS. eius
voluntate, pro tuenda eadem fide,
omnia illa sustinere tormenta quæ
eunq; SS. Martyres perpassi sunt.
Dum ego eam orationem fundo,
cœptum est prælium, vidique obti-
nuisse hostes victoriam, nostros
vero succubuisse. Tantus ergo mi-
hi supervenit angor, ut sanguinem
exsudarem, & nescio qui factum,
quod non expirârim. Ad extremum
tamen ob exortum in adversa par-
te dissidium nostri superiores eva-
sere: victoria tamen hæc divino mi-
raculo est obtenta. Hæc summa est
rerum, quæ in hac ecclasi mihi even-
erunt. Stupuit enim verò ad narra-
tionem istam Archi-Episcopus, quo
tamen in huius Navalis prælii rem
præsentem veniret, veritatemq; cer-
to cognosceret, scribit Patrueli suo,
qui eidem rursus in hunc rescripsit
modum. Res mira! Eadem prorsus
die, eademque hora, ut Rma Dom.
in suis memorat, tot undiq; per aëra
circumvolârunt globi, veluti si glo-
borum grando rueret. Ulterius item
totum prælii modum successumque
descripsit, eo prorsus ordine, iisdem-
demque circumstantiis, quibus no-

stra Christi famula Ioanna enarrave-
rat, ita ut fas dicere sit illam in hac
pugna egisse, quod Christus D. in O-
livetano horto. Profudit sua Maje-
stas sudorem sanguineū, huic super-
venere hostes sui, at vero is voce sua
omnes humi afflixit (Luc. 22. v. 44.)
S. Anselm. hic, Christus D. inquit, e-
rat supremo in agone, sudavit sangui-
nem pro suis, quod illi robur, vociq;
virtutem dedit suos adversarios de-
vincendi. Ita hæc Discipula eius Ioan-
na voce sua hostes fidei devicit, quia
vehementi ac lethifero angore pro
populo DEI sanguinem profudit.

Eodem ardore ac zelo, suâq; ista
potentia Deo ipsi vim suavissimam
inferebat. Toto unius quadragesimæ
tempore peculiare agebat pœnitentias,
pro hæresū extirpatione, & pro
universali prosperitate Ecclesiæ
Christianæ. Dum igitur isti suæ peti-
tioni perseveranter insistit, advenerat
4. feria seu dies Mercurii hebdomadæ
S. Dumq; vespere eius diei cū
D. Alphonso itēque D. Catharina de
Asperilla, suaque ancilla Magdalena
pergeret ad matutinū, ut a iunt tene-
brosum apud discalceatos audiendū,
evenit in angusta platea, quæ trans-
versim à S. Cosmæ templo ad colle-
gium S. Nicolai tenditur, ut famula
Domini cœperit tristari, tædere, fle-
re, gemere, ac tota angore corripri, cū
significatione ingentium pœnarum,
dolorum & cruciatuum. Præmemo-
rati verò ejus comites eodē prorsus
tempore senserunt suavissimū, om-
nesque mundi hujus odores atque
aromata fragrantia superantem odo-
rem, sic ut omnino arbitrarentur cœ-
lestē eum esse, deque cælo emissum.

T

Interea

Et Chri-
sto Domi-
no in eo
assimila-
tur.

RUB
36

*Mirabilis
Ioanna
ectasis.*

Et visio.

Interea paulatim, lenique passu iter
promovent, donec ad magnum flu-
men subliciumque devenere pon-
tem, qui in alteram amnis ripam
transmittit. Illic joanna pectore su-
per tigna, quibus latera pontis mu-
niuntur se reclinavit, aitque: O mi
JESU! Quam ego sum lassā! Sinite
nos hic pauxillum quiescere: mansit-
que ita stans perinde ac in ectasi ef-
fet posita, secumque ipsa loquebatur,
nemo tamen intelligere potuit, quid
diceret, ad extremum denique joan-
nam in proximum Discalceorum
templum detulerunt. Isti quoque
illa passa est deliquium. Mirum
oppidò cuncti & cogitabant
gravi causa hæc fieri non po-
tobrem confestim abiit D. p. non
sus, ut rem D. Archi. Episcopo nun-
ciaret. Advenit eadem adhuc vespe-
ra Præsul optimus ad invisendam
spiritualem filiam suā, & postquam
in S. Obedientia eidem præcepisset,
ut referret, quæ sibi eo vespere eve-
nissent, ait illa: "Domine, dum per
"angustam plateam incedimus,
"Christum D. N. hisce oculis vidi:
"gestabat humero crucem, facies ve-
"ro illi tota cruore maduit. Sequuta
"sum illum usque ad pontem, ibi
"præsentia sua Dominus aquam ita
"sanguine rubentem effecit, ut flu-
"men ipsam non aliud esse, quam
"sanguinis mare videretur. dum igi-
"tur ego sudorem eius, eius sanguine
"fatigationemque intueor, quodque
"Angelorum decor in tam calamitoso
"esset statu, valde cupide ac sitibun-
"de in spiritu me in flumen conjeci,
"eumque allocuta sum dicens: Do-
"mine, quid rei est hoc? ipsius vero

"maiestas velum capitis mihi remo-
"vit ab oculis tristitque obtutu est
"me intuitus, & simul ostendit, sic
"per id tempus tractari se ab homi-
"nibus. Dolor, quem inde percipie-
"bam, erat viribus meis importabi-
"lis, ideoque hoc mirū est, deliquiū
"animi me passam, sed mirandum
"mortuam me non esse. Obtuli ego
"me domino tantum, pro eius bene-
"placito perpeti, quanto mitigare is-
"tam, eique satisfacere possem. Nec
"abnuis hanc meam oblationem
"suscipere. Nunc vero ego patior, ut
"ipsi est notum, sed fiat eius Divina
"voluntas. Ab eo tempore bis terve
in singulos dies linquebatur animo.
Quoniam vero totū id pro emolumen-
to Ecclesiæ Catholicæ sustinebat, id-
circo etiā omnes illos dolores & af-
flictiones constanti firmoque pertulit
animo.

Alia quapiam vice, dum coram
Crucifixi effigie consisteret, magno-
que angore, imo lethifero agone pro
Ecclesia Catholica Deum exoraret,
audivit elaram expressamque vocem
dicentem sibi. "Quid à me petis?
"Domine, respondet joanna, petitiō
"mea est, ut tu, o domine rem tuam,
"nimirum sponsam tuam Ecclesiam
"Catholicam intueri, curare, eique
"ubivis & in omnibus assistere velis.
"Quid postulas? iterum inquit Do-
"minus: Scisne quantum ego illi iras-
"car? An non malitia plenos vides
"hominum ætus & negotia? Quali-
"ter me impugnent perpetuo seque-
"nihilominus obtegant eminentiæ
"pacis pallio? Utuntur adversum
"me invisibilibus armis superbiæ,
"ambitionis, invidiæ, violentiæ ini-
"quæ

*Et deli-
quium.*

*Et satis-
factio pro
alienis
peccatis.*

*Christi
querela
de geo-
ris huma-
ni malis.*

"quæ, proditiõis, impudentis ne-
 "quitiæ, arrogantia, petulantia ac
 "temeritatis. Quid non vanitatum
 "excogitat vanitas unius vani homi-
 "nis? Quantorum est causa malorum
 "iniustitia unius iniusti? Quid non
 "temerat fœdatque impurus homo?
 "Quantum non se attollit ceterosq;
 "omnes superbe despicit superbus?
 "Ubi locorum pauper & inops in
 "summa sua necessitate & indigen-
 "tia non derelinquitur? Ubi non su-
 "perbiunt divitum opes petulanti
 "libertate? Ubi non mendacia mag-
 "nifunt ac dilaudantur? Ubi non
 "contemnitur veritas, & velut abo-
 "minabile quid proculcatur? Quis
 "non videt stultitiam mortalium?
 "Eorum delicia ac voluptates confi-
 "stunt in falsitate ac deceptione, lo-
 "quuntur & conversantur mutuo,
 "& artificiose fallunt. Accusatio eo-
 "rum est ficta, cupiditas eorum est
 "tecta, atq; cerussata evitandi damni
 "pigmento. Diversas exterius indu-
 "unt formas, prætenduntque incon-
 "cessas indecentesque cupiditates
 "ac voluptates esse zelum, odium
 "occultum esse amorem, furorem
 "esse commiserationem, ô vana ho-
 "minum studia & curæ! O tempus
 "perditum, quod indignum est, ut
 "tempus vocetur. Folia mea, ob hæc
 "atque talia scelera integræ Monar-
 "chiæ ac Regna, quæ sane in cælum
 "iusque extulerant caput, pessumi-
 "re & disperiere. Quid itaque nunc
 "vis, & quid à me petis, post-
 "quam hæc omnia intellexisti?
 "Domine, respondet Sponsa eius
 "Ioanna, clarè nunc perspicio, quam
 "merito irascaris, quandoquidem

"culpæ nostræ usque adeo te offen-
 "derunt. Attamen reminiscaris ve-
 "lim, quod nos è terra formasti,
 "quod simus contemptibiles ceu
 "pulvis terræ, quod testea fragilia-
 "que vasa simus in vitri modum.
 "Quantum amabo immensæ glo-
 "riæ atque omnipotentia accersu-
 "rum sit honoris, si opus manuum
 "tuarum conteras? Peccant homi-
 "nes? Cogita eos esse miseros,
 "quorsum servit tua misericordia?
 "Cadunt homines? Labiles cadu-
 "cique sunt, quorsum servit tua
 "Omnipotentia? Offendunt te
 "homines? Fragiles sunt: quor-
 "quorsum tu clemens longanimis
 "ac benignus es? Si te non of-
 "fenderent homines, nec pœnam
 "mererentur, nec ex consequen-
 "ti miseratio tua tanti esset æsti-
 "manda. Præstare innocenti be-
 "neficio, est quidem liberali-
 "tas, at nulla miseratio. Dum
 "verò tu DEUS ac Domine mi,
 "scelera nostra quibus offenderis,
 "benigno miserationis affectu sup-
 "portas, tum enimverò elucet
 "pulcherrimus ille splendor abyf-
 "salis tuæ Bonitatis, tamque
 "infinita Omnipotentia magni-
 "ficè illustratur, nobilissimis
 "charitatis coloribus in æterna
 "idea ac exemplari Divinarum
 "perfectionum tuarum. Idcirco
 "Domine, quandoquidem tu es, qui
 "es, debet miseratio tua culpas ac
 "delicta nostrâ ignoscere. Et
 "en DEUS meus, ego ex
 "hoc loco non abscedam, ne-
 "que te deseram, donec postula-
 "tam criminum remissionem mihi

Respon-
 sio Ioan-
 ne ad il-
 las.

*Ioanna
hominum
Advocata
semper
causam
vincit.*

“adpromittas. Ego vero me vicissim
“offero ad omnia pro eis toleranda,
“quæ tuæ SS. collibuerint voluntati.
Hæc ubi peroravit Ioanna, ait illi
DEUS. “Filia mea, pro quantum
“tibi mortales obstricti sunt! Fiat er-
“go iuxta voluntatem tuam. perge i-
“ta sine intermissione pro homini-
“bus exorare, quos tam profundo è
“corde amo, ut si necesse foret, de-
“nuo pro eis sanguinem funderem.
Tali pacto pugnabat Ioanna ante
Divinum tribunal veluti alter Moy-
ses & Advocata humani generis, e-
vincebatque ad emolumentum mor-
taliū causam in supremo judiciali
foro. Curæ illi erat unicè, uti semper
Misericordia vinceret ac triumpharet,
neque tamen ullam iustitia causam
haberet conquerendi.

CAPUT XIII.

*Liberam dat Sor. Ioanna optionem Deus
elegendi aut gaudium, aut passionem, illa
vero pati eligit. Christus ei declarat Passio-
nem suam, & qualiter eam Ioanna
meditatione expenderit.*

Sponsa Divina in Cantico Cant.
casti sui amoris præstantiam
tum potissimum patefecit,
ac veluti obsignavit, cum à Sponso
Divino expetiit, ut fugiat, suamque
gratissimam præsentiam sibi subtra-
hat (Cant. 8. v. 14.) Angelicus Do-
ctor D. Thomas inquit (D. Thom. hic)
perinde fuisse ac si dixisset: Domine,
tu es fons atque origo omnis gaudii
& gloriæ, ego quoque tua præsen-
tia mire oblector, attamen oro, velis
nunc mihi gratiam istam subducere,

Malim ego, dum hisce terris vivo,
gratiā habere tibi modo præstantis-
simo, nempe per crucem & afflictio-
nem serviendi, quam tuæ fruitionis
felicitate nunc potiri. Hic ille supre-
mus est gradus altissima, tenerimæ
ardentissimaque dilectionis, quem
nostra Soror Ioanna fuit affecta.
Dum ea quodam tempore in suo
moratur oratorio, atque orationi va-
cat, visendum se illi præbuit Chris-
tus D. cum duabus coronis, quarum
una aculeis penetrantibusque spinis
horrida, altera amœnis è floribus
coexta fuit. Hæc posterior pretio-
sior erat interstincta gemmis, qua-
rum quælibet maiorem circumqua-
que evibrabat splendorem, quam
Phosphorus seu Lucifer ipse. Intue-
batur Ioannam Sponsus cælestis
Divino suo plenoque Maiestate vul-
tu blande atque amicissime, & ait:

“Filia mea joanna, pro te harum
“coronarum est alterutra: aspice &
“bene intuere utramque atque pro-
“tinus illam elige, quam è duabus
“habere velis. Mi DEUS ac spon-
“se mi, reponit circumspecta Virgo,
“non te latet, me semper unice dif-
“cupivisse, ne mea in me, sed tua SS.
“voluntas impleatur. Quoniam ve-
“ro nunc tuæ voluntatis est, ut alte-
“ram è duabus coronis eligam, aio
“me floridam & adamantibus ful-
“gentem coronam non mereri. Si
“tamen Divina tua Maieestas mihi
“tam nobilem coronam quandoque
“donare velit, fiat velim id in illa
“vita, ubi eam ab immensa miseri-
“cordia tua consequi spero. Nunc
“verò, o summum bonum meum,
“corona quam eligo, est spinea iux-
ta

*Christus
D. Ioan-
nae flori-
dam spi-
neam, et
offert co-
ronam,
è quibus
unam de-
ligat.*

*Christus
Ioan-
nae de
sua
merita*